

Aku-Petteri Korhonen

Vaellus yli Alppien - Dream Way Münchenistä Venetsiaan

Vaellus yli Alppien

—

Dream Way Münchenistä Venetsiaan

Aku-Petteri Korhonen

2018

© 2018 Aku-Petteri Korhonen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0486-8

Johdanto

Tämän vuoden vaellusreissulla tarkoituksena on ylittää Alpit. Aloitetaan Etelä-Saksasta ja jatketaan Venetsiaan. Aika selkeää.

Miksikö sinne? No, jokainen vaellusreissu on ollut tavallaan seurausta edellisestä. Viime vuonna Itävallassa jollain majalla joku kehui Dream Way -nimistä reittiä välillä München-Venetsia. Ajattelin, että mikäpä siinä, tuumasta toimeen. Onhan se turhan pitkä, yli 500 kilometriä, mutta selvittelin vähän asiaa ja totesin, että varsinainen vuoristo-osuus on mahdollista kävellä noin kolmessa viikossa.

Virallinen reitti alkaa Münchenin Marienplatzilta, minkä jälkeen on muutama tasaisempi etappi ennen Alppeja. Tasamaata riittää Suomessakin, sen kävelyyn en lomaani halua käyttää. Kuten Retki-lehdessä edellisestä kirjastani tehdyn jutun otsikko kuului: ”Vuorten ystävän tunnustuksia”. Näinhän se on, minua kiinnostaa nimenomaan vuoristo. Niinpä suuntasimme suoraan Bad Tölziin, josta reitin vuoristo-osuus alkaa.

Vuosi sitten vaelsin Itävallan Alpeilla yksin, tänä vuonna oli taas poika mukana. Ikää hänellä on 16 vuotta, itsellä 30 enemmän. On tämä nykyään hänen kanssaan vähän erilaista kuin Tatralla 10 vuotta sitten, jolloin hän aloitti muumireppu selässä tämän mainion kesäharrastuksen. Itsellä on tullut tehtyä vuoristovaelluksia kesäisin vuodesta 2004 lähtien. Aluksi Tatralla, viime vuosina enimmäkseen Alpeilla. Edellinen reissu pojan kanssa tehtiin Pyreneillä pari vuotta sitten. Tuolloin oltiin GR10-reitillä vajaat kolme viikkoa. Nyt oli edessä suurin piirtein saman pituinen, mutta vaativampi reitti.

Hyvää matkaa!

Helsingissä, syyskuussa 2018

1. Matkapäivä - lauantai 7. heinäkuuta 2018

Helsinki - Bad Tölz

Lentokentälle seitsemän jälkeen, kone lähti ajallaan 9.20. Suora lento Müncheniin. Viime vuonna jäi reppu välilaskulla Frankfurtiin. Hyvä syy suosia suoria lentoja, välttyä turhalta sumplimiselta.

Münchenin lentokentän kellarista löytyi juna-asema. Ostin liput Bad Tölziin, pieneen kaupunkiin Münchenin eteläpuolella, vuorten juurella. Aluksi matkataan lentoasemalta 16 asemaa eteenpäin junalla numero 57, minkä jälkeen vaihdetaan Lenggries-nimiseen paikkaan menevään pienempään junaan. Nämä selkeät ohjeet sain ystävälliseltä rouvalta lippujen myyntipisteellä. Liput maksoivat 33 euroa. Lentoliput olivat maksaneet noin 600 euroa (sisältäen ruumaan menevät reput molemmilta molempiin suuntiin). Kerron näitä euromääriä pitkin kirjaa, koska arvelen, että niistä voi olla hyötyä omaa vaellustaan suunnittelevalle lukijalle. Summat kattavat siis kahden henkilön kulut.

Junan vaihto tapahtui pienellä asemalla, jonka ympärillä oli lähinnä toimistorakennuksia ja teitä. Seuraava juna tulisi vasta tunnin päästä (tai 56 minuutin päästä, ollaanpa vähän tarkempia, Saksassa kun ollaan). Lähdettiin etsimään jotain syötävää, kun alkoi olla aamupalasta jo sen verran aikaa. Aseman pienestä kaupasta ostettiin 15 eurolla täytettyjä leipiä ja mehua. Pienen kävelymatkan päästä löytyi pieni aukio toimistokompleksin keskellä. Hiljainen lauantapäivä. Toimistoissa puurtavat olivat viikonlopun vietossa. Syötiin eväät jonkun kiinni olevan lounasravintolan terassilla. Yllättävän hyvät leivät, täytteenä vuohenjuustoa.

Palattiin asemalle ja jatkettiin matkaa. Junassa oli kolme vaunua, joista vain yksi jatkaa määränpäähän saakka. Kannattaa siis olla tarkkana, mihin vaunuun istuu. Valittiin vaunu, jossa luki Bad Tölz.

Tämänkin ystävällinen lipunmyyjä oli neuvonut. Oli muutenkin ammattilainen. Pokka piti, vaikka meikäläinen yritti koulusaksalla sönkätä asiaani. Luultavasti hänen päivänsä huumoripläjäys. Omasta mielestäni se meni tietysti hyvinkin sujuvasti...

Tämä toinen juna ajoi nopeammin kuin edellinen, mutta yllättävän pitkä matka silti oli. Radan varren pusikoita katsellessa tuli mieleen, että hyvä, kun ei aloitettu Münchenistä, josta tämä Traumpfadiksi (englanniksi Dream Way) kutsuttu reitti virallisesti siis alkaisi. Siitä olisi vuoristovaeltajan unelmat kaukana, jos tuossa pöpelikössä olisi tallonut kolme päivää. No, ehkä reitti kulkee enemmän Isar-joen varrella ja voi olla ihan idyllinenkin. Mutta silti, tasamaata.

Saavuttiin Bad Tölziin kahden maissa. Aseman lähellä oli kauppa, josta ostettiin vettä. Kassalla sain taas huomata, että kyllä saksalaiset ovat kohteliaita. Myyjä nimittäin nosti lattialta kamman ja kysyi kohteliaasti teititellen, onko se pudonnut minulta. Mietin kaljua päälakeani ja sivulla valtoimenaan hulmuavia 3 millin pituisia hiuksiani ja olin räjähtää nauruun. Maltoin kuitenkin mieleni, kun hän ei selvästikään kysynyt sitä huumorimielessä, vaan ihan ystävällisyyttään.

Käveltiin vanhaan kaupunkiin, joka oli juuri niin vaikuttava kuin olin arvellut. Vanhoja hyvin hoidettuja taloja, siistiä, talojen seinät täynnä koristemaalauksia, leveä koko kylän halkova kävelykatu kauppoineen, useita kirkkoja ja kaiken keskellä Isar-joki. Oltiin siinä jonkin aikaa suu auki, että ohhoh, tällainen paikka. Ei ole tällaista pohjoisessa, ei. Juuri tämän vuoksi halusin aloittaa reissun täältä, vaikka loogisempaa olisi ollut jatkaa junalla vielä seuraavaan kylään eli Lenggriesiin. Vuoristojen lisäksi pidän kaupunkilomista, kun on jotain vähän erikoisempaa nähtävää.

Oli todella kuuma ilma. Päätettiin viedä reput ensin hotelliin ja katsella sen jälkeen tätä kaupunkia tarkemmin. Etsittiin turisti-info, josta neuvottiin, mistä keväällä varaamani Hotel Am Wald löytyy. No metsän reunasta tietysti... Ei vaan, 10 minuutin kävelymatkan päässä kaupungin keskustasta, rauhalliselta omakotitaloalueelta. On muuten omakotitalot täällä hämmentävän isoja.

Hotellin isäntä Fritz otti meidät vastaan ystävällisesti, löysi varaukseni ja antoi meille huoneen numero 5. Ihan asiallinen paikka, kaikki tarvittava, oma parveke, ei turhia hienouksia. Yöpyminen maksoi 105 euroa, josta turistivero 3,50 euroa. Myös futiksen MM-kisoja näyttävä kanava löytyi tv:stä, mistä plussaa. Tänään pelataan välieräkierrös. Päätettiin mennä katsomaan ensimmäinen peli kaupunkiin.

Kadulla hotellin edessä katsottiin turisti-infosta saamaamme karttaa sen verran pitkään, että joku rouva tuli kysymään, voiko auttaa. Etsin siinä vaihtelun vuoksi toista reittiä keskustaan ja varmistin sitten häneltä karttaa näyttämällä, että tuosta varmaan pääsee. Pääsee kyllä. Sanoi, että siitä voi samalla käydä katsomassa kirkon. Totesin, että hyvä ja kiitin. Ei ollut aavistustakaan, mitä kirkkoa hän tarkoitti, mutta alkoi kiinnostaa sen verran, että etsittiin se matkan varrelta.

Se kannatti. Pihalla oli metallista tehty iso taideteos, joka kuvasi Raamatun kertomusta ristiinnaulitsemista. Vaikuttava. Kirkko oli maalattu koristeellisesti ulkopuolelta ja sen pihalta oli hienot näkymät alas jokilaaksoon ja kaupunkiin. Taustalla näkyivät Alpit. Olipa paikka. Kirkon sisällä oli lisää yllätyksiä. Kolme hyvin erilaista alttaria peräkkäin, ensimmäisen takana oli toinen ja viimeinen jopa kahdessa kerroksessa. Valtavasti koristeita ja yksityiskohtia, kuten vanhaan barokkityyliin kuuluu. Ensimmäisen alttarin keskellä oli luola, joka kuvasi tietysti Jeesuksen hautaluolaa. Poika oli ollut

uskontotunnilla hereillä ja kertoi, että luolan yksityiskohdat vastasivat alkuperäistä kuvausta. Tässä Kalvarienbergin kirkossa riitti yksityiskohtia ja varmaan suurin osa pyhimysjuttuihin liittyvistä hienouksista meni meiltä ohi. Kannattaa poiketa, jos täälläpäin liikkuu.

Kirkon ja kaupungin välillä kulkee puiden keskellä kävelyreitti, jonka varrella on pieniä rakennelmia. Tässäkin kohtaa oli hyötyä, kun oli vähän fiksumpaa seuraa mukana. Poika selitti, että ne kuvaavat matkaa. Myös uskonto on matka, jossa on eri vaiheita. Tämän mäen nousu kävellen kirkolle ja nämä pienet alttarit matkalla ovat symbolisesti sama asia. Poika muisteli käyneensä koululuokan kanssa tutustumassa katoliseen kirkkoon Helsingissä. Siellä nuori pappi oli selittänyt asian mieleenpainuvalla tavalla. Hän oli kehottanut miettimään lentokoneeseen menoa. Siinäkin on eri vaiheita: check in, turvatarkastus jne. Kaikki ne pitää ensin käydä läpi, vasta sitten pääsee taivaaseen! Että näin kannattaa opettaa, jos haluaa, että lapsukaiset muistavat asiat myös myöhemmin.

Keskustassa ihmeteltiin leveää ja pitkää kävelykatua ja käveltiin sitä pitkin joen rantaan. Siitä näkyy hienosti Kalvarienbergin kirkko. Matkalla käytiin myös keskustan suuremmassa kirkossa. Sellaisia on tullut nähtyä jo aika paljon, mutta alttariveistos jäi mieleen. Yllättävän värikäs kuvaus ehtoolliselta.

Joen toisella puolella puistossa isovanhemmat köpsöttelivät lapsenlasten kanssa. Rauhallista. Myös tällä puolella jokea oli turisti-info. Mitäs turisti sieltä yleensä kysyy? No tietysti sitä, missä voisi katsoa MM-jalkapalloa. Yllättäen – tai no ei niin yllättäen, Saksassa kun ollaan – kysymys vaikutti toimistossa työskennelleen nuoren naisen mielestä täysin järkevältä. Heillä oli tehtynä valmiiksi A4:n, johon oli listattu kylän kaikki ravintolat, joissa voi katsoa MM-kisoja.

Näin sitä pitää, kulttuurikansa. Lähellä olisi yksi paikka, joka oli vielä kaiken lisäksi panimoravintola ja jossa oli tarjolla paikallista sapuskaa. Nyt alkoi kuulostaa hyvältä.

Ennen ravintolaan säntäämistä kysyin vielä huomisesta reitistä. On sen verran kokemusta näistä omatoimireissuista, että reittikuvausten ohjeelliset kävelyajat ovat reissun alkuvaiheessa aika optimistisia. Tälläkin reissulla käytän Ciceronen kustantamaa englanninkielistä reittikuvausta. Saksaksi löytyy ilmeisesti parempi, mutta saksan kielen taitoni ei ihan siihen riitä. Ajattelin varmistaa, millainen reitti huomenna olisi käytännössä edessä. Olin ajatellut, että kävellään Lenggriesiin, josta nouseaan hissillä ylös ja vaelletaan ensimmäiselle majalle. Tämä nuori nainen totesi, että vaikuttaa aika pitkältä päivältä. Hän menisi aamulla bussilla eikä kävelisi ensin 11 kilometriä tasamaata. Siihen kului pidempi aika kuin olin arvellut. Saatiin bussiaikataulu ja tieto, että bussilippu kuuluu hotelliyöpymiseen. Pyysi kysymään tähän liittyvää korttia hotellilta.

Jatkettiin panimoravintolaan. Ei kuitenkaan näkynyt mitään futikseen liittyvää, ei edes tv:tä. Mietittiin, että ollaankohan oikeassa paikassa, kun tarjoilija tuli kysymään, mitä saisi olla. No jalkapalloa, vastasin ajatuksissani. Hän sanoi hetkinen ja poistui paikalta. Kohta paikalle tuli nuori mies, joka alkoi viritellä laajakangasta suureen ruokasaliin. Tämä on palvelua, sanoisin.

Huomasin muuallakin, että kisat eivät kovin paljoa saksalaisia kiinnostaneet. Johtunee siitä, että edellisten kisojen mestari Saksa jäi nyt alkulohkon jumboksi ja oli jo tippunut kisoista. Ehkä on niin, että suurin osa saksalaisista seuraa vain oman joukkueen pelejä. Itse tykkään kyllä katsoa futista ihan vaan pelin vuoksi, ei ole niin väliä, onko ”oma” joukkue. Mutta ymmärrän myös toisen suhtautumisen. Suomalaisetkin ovat lähtökohtaisesti lätkähullua kansaa, mutta kyllä

siinä vaan keväisin MM-kisojen aikana usein käy niin, että, jos Suomi tippuu aikaisessa vaiheessa, ei juuri kukaan enää seuraa muiden maiden pelejä. Futiksessa tilanne on suomalaisille eri, kun Suomi ei tunnetusti MM-kisoissa eikä edes EM-kisoissa ole koskaan pelannut. On luontevaa seurata muiden maiden pelejä, jos peli ylipäättään kiinnostaa. Itse olen tehnyt näin jo pitkään. Ensimmäiset muistot MM-kisojen seuraamisesta ovat vuoden 1982 kisoista, jolloin Italialla oli huippujengi: Zoff, Rossi jne.

Tilattiin snitzelit ja juomat. Hintaa ruokailulle yksityisessä futisstudiossa (huoneessa ei ollut ketään meidän lisäksi, kaikki asiakkaat olivat ulkona terassilla) kertyi 40 euroa. Siinä oli myös vähän tippiä vaivannäöstä. Englanti voitti Ruotsin. Tästä hieman tylsästä pelistä ei jäänyt mitään jälkipolville kerrottavaa. Mutta tämä kokemus jäi ja kerrotaan siis tässä.

Tehtiin vielä kierros kävelykadun ympäristössä, käytiin tarkistamassa, mistä bussi lähtee huomenna ja palattiin hotellille. Yöpymisen hintaan kuului sauna ja uimaosasto. Pitihän ne käydä testaamassa. Poika jäi huoneeseen - eikä wifi-yhteydellä varmaan ollut mitään tekemistä tämän valinnan kanssa... Sauna oli yllättävän kuuma, uinti virkisti. Palatessani huoneeseen alkoi toinen tämän päivän välieräpeleistä, Venäjä-Kroatia. Kovaa taistelua, vähän paikkoja. Nihkeä 1-1 tasuri, Kroatia voitti pilkut. Oli puoliyö. Mielenkiintoinen, tapahtumarikas päivä. Huomenna päästään itse asiaan.

2. Matkapäivä

Bad Tölz - Tutzinger Hütte

Aamupalalle pääsi seitsemältä. Turisti-infosta saadun ohjeen mukaisesti pyysin bussikorttia hotellilta. Ei ollut. Kuulemma riittää, kun sanoo kuskille, että on yöpynyt täällä ja maksanut veron. Käveltiin bussiasemalle joen rantaan. Bussi tuli kymmentä vaille yhdeksän. Kuskille kelpasi hotellin kuitti maksuksi. Matka Lenggriesiin kesti yllättävän pitkään. Ehkä tämä tosiaan kannatti jättää kävelemättä, turisti-infon neuvon mukaisesti.

Bussissa tuli mieleen, että ehkä pitäisi olla vielä vähän enemmän käteistä, kun ei tiennyt, milloin pääsee taas automaatile. Minulla oli mukana noin 1000 euroa. Laskeskelin, että sillä pärjää kaksi henkilöä vajaan kymmenen päivää, ilman yllätysmenoja. Varmuuden vuoksi päätin nostaa vielä lisää. Jäätiin bussista Lenggriesin keskustassa. Nostin rahat ja käveltiin parikymmentä minuuttia hissiasemalle, jonne olisi päässyt suoraan tuolla bussilla.

Ostin liput (22 euroa) hissiin, joka vei meidät Brauneckhausille (1540 m.) Minulla on ollut tapana käyttää hissiä, jos sellainen sattuu reitille. En ole siis niin sanottu puritanisti, jonka tulisi kävellä joka ikinen metri reitillä. En ole pitänyt kovin kiinnostavana kävellä paikoissa, joissa hissi kulkee yläpuolella, varsinkin, kun useimmiten kyse on joko metsätaipaleista tai kävelystä hiihtokeskusten rinteillä, tässä tapauksessa molemmista. Olen täällä lomalla, en suorittamassa.

Samaan kabiiniin astui mies, jolla oli mukana kiipeilyköysiä ja lukkoja. Juteltiin kaikenlaista, hyvä tyyppi. Talvet täällä ovat kuulemma olleet viime vuosina huonoja eikä ole päässyt vuosiin hiihtämään. Tänä kesänä on ollut parhaat säät vuosikausiin. Oli kiinnostunut meidän

reissulta ja oli erityisen tyytyväinen ajatukseen, ettei tulla takaisin samaan paikkaan, vaan jatkaa pidemmälle.

Yläaseman ravintolassa oli menossa jonkinlaiset juhlat. Yksityistilaisuus tai ehkä jonkun firman tapahtuma. Aika tyylikästä. Hieno paikka tarjota terassilla vähän pikkupurtavaa ja kuohuvaa. Kelpaa näissä maisemissa kilistellä.

Lähdettiin reitille puoli yksitoista. Pientä hakemista oikean polun löytämisessä, kun hiihtokeskuksen alueella niitä oli useampia. Löytyihän se lopulta ja hyvä reitti olikin. Vuoren harjannetta ylös, alas, ylös ja jne. Useampi jyrkkä nousu pienelle huipulle, josta taas alas, koko ajan vuoren harjanteen tuntumassa. Aivan mainio reitti ja upeat näkymät alas laaksoon. Muutamaan paikkaan oli kiinnitetty vaijereita, joista saa tukea.

Puolessa välissä matkaa (Feichtecksattel 1626 m.) oli vaihtoehto mennä laakson kautta tai vaikeampaa reittiä harjanteen päällä jatkaen. Kysyin pojan kantaa asiaan. Vaikeampi kiinnosti enemmän. Niin sitten mentiin yläreittiä, jonka alussa olleessa kyltissä todettiin suurin piirtein niin, että kokemusta pitäisi olla, jos tästä jatkaa. Reittikuvauksessa varoitettiin avoimista (exposed) osuuksista ja siitä, ettei reitille tulisi lähteä huonossa säässä. Hieno pätkä, korkein kohta oli Latchenkopf 1712 metrissä. Matkalla nähtiin Steinbock eli vuorikauris loikoilemassa vuoren reunalla matalien havupuiden keskellä.

Tänään sää oli ihan hyvä, vaikkakaan ei sellainen hellepäivä kuin eilen. Hieman pilvistä. Hyvä vaan, ettei ole liian kuuma. Loppumatkasta, kun vaikeampi osuus oli ohi, alkoi sataa. Hyvä ajoitus. Juuri ennen sateen alkua totesin pojalle, että jos pitäisi lyödä vetoa säästä, sanoisin, että tunnin sisällä alkaa sataa. Alkoikin sataa

minuutin sisällä. Tyypillistä vuoristossa. Sade alkaa tosi nopeasti. Ei se onneksi kauan kestänyt.

Puoli kolmen maissa ylitettiin Rötöhrsattel (1670 m), jonka jälkeen näkyviin tulikin jo Tutzinger Hütte. Sinne piti vielä laskeutua kolmisen varttia. Maja on 1347 metrin korkeudessa, jyrkän, 1801 metriä korkean vuorenrinteen (Benediktenwand) alapuolella.

Majalla oli ystävällinen henkilökunta. Sähköpostilla keväällä tekemäni varaus löytyi ja saimme punkat neljän hengen huoneesta. Illalla huoneeseemme tuli vanhempi pariskunta, joka oli samalla reitillä meidän kanssa. Vaikuttivat mukavilta. Olivat kävelleet reitistä jo useita etappeja aiempina vuosina, mutta matkanteko oli keskeytynyt jalkavaivojen vuoksi. Nyt oli edessä uusi yritys.

Viihtyisä maja. Alakerrassa oli paljon päiväretkeläisiä syömässä. Yöksi majalle jäi kolmisenkymmentä vaeltajaa ja yksi koira. Tällä majalla myös koirat ovat näköjään sallittuja. Aina näin ei ole.

Käytiin suihkussa (lämmintä vettä ilmaiseksi!), pestiin pyykki (pojalle tuli 1. vuoro) ja huilattiin vähän. Kirjoitin majan ruokailutilassa parin päivän muistiinpanot ylös ja sitten olikin jo illallisen aika. Majan isäntä oli missannut sen, että meille oli tilattu puolihoito. Tämä kävi ilmi, kun odottelin aikani tarjoilua. Oli nälkä, kun lounas jäi väliin. No, löytyi sitä ruokaa meillekin. Läheskään kaikki majalla yöpyjät eivät ottaneet puolihoitoon kuuluvaa illallista, vaan tilasivat listalta tai söivät omia eväitä. Meille tuli puolihoitoon kuuluvana juureskeitto ja salaatti sekä pojalle gulassia ison knöödelipallon kanssa ja minulle pihvi. Hyvää oli. Jälkkäriksi vielä omenakakkua.

Puolihoito ja juomat maksoivat meiltä yhteensä 95 euroa. Hinnassa on huomioitu Itävallan Alppikerhon eli Alpenverein Österreichin jäsenyyssalennus, joka on yleensä noin 10 euroa henkilöltä.

Tervetuloa nojatuolimatkalles Alppien yli!

Vuoristovaellusaiheisten matkakirjojen sarjassa on nyt vuorossa vaeltajan unelmareitti, Dream Way, joka kulkee Münchenistä Alppien yli Venetsiaan.

Kun ylitettävänä on Saksan, Itävallan ja Italian Alpit, matkaa ja matkalla nähtävää riittää. Tarinassa kuvataan, millaista vuoristovaellus majalta majalle käytännössä on. Siitä saa myös käytännön vinkkejä oman vaelluksen suunnitteluun. Vaeltaja kertoo matkalla tavatuista ihmisistä ja eteen tulevista yllättävistäkin tilanteista ja pohtii elämänmenoa humoristiseen tyyliin. Uusien tilanteiden selvittelyä omatoimiseen Alppien ylitykseen todellakin mahtuu. Lopussa päästään kaupunkilomalle Venetsiaan ja Lidon rannoille.

Kirja sopii sekä vaelluksesta että yleisemminkin matkailusta kiinnostuneille. Mukana vaeltaa 16-vuotias poika, joka tuo oman ulottuvuuden tarinaan ja matkan taittamiseen. Kirjassa on paljon valokuvia upeilta reiteiltä. Se on kirjoittajan kuudes vuoristovaelluksia kuvaava kirja.

Hyvää matkaa!

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi